

223

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 31 października 1970 r.

w sprawie przystąpienia Polski do Porozumienia o przywilejach i immunitetach Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej, przyjętego przez Radę Zarządzających Agencji dnia 1 lipca 1959 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z § 38 Porozumienia o przywilejach i immunitetach Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej, przyjętego przez Radę Zarządzających Agencji dnia 1 lipca 1959 r., złożony został dnia 24 lipca 1970 r. Dyrektorowi Generalnemu Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej dokument przyjęcia przez Polskę powyższego porozumienia.

Dokument ten zawiera zastrzeżenie do § 26 i § 34 tego porozumienia, że spory dotyczące interpretacji albo stosowania porozumienia mogą być wnoszone do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości tylko za zgodą wszystkich stron sporu oraz że Polska Rzeczpospolita Ludowa zastrzega sobie prawo nieprzyjęcia opinii doradczej Trybunału jako ostatecznego rozstrzygnięcia sporu.

Ponadto podaje się do wiadomości, że następujące państwa złożyły swoje dokumenty przyjęcia wymienionego porozumienia:

Finlandia	dnia 29 lipca	1960 r.,
Niemiecka Republika Federalna	dnia 4 sierpnia	1960 r.

z zastrzeżeniem, że Rząd Niemieckiej Republiki Federalnej przyjmując Porozumienie zastrzega sobie, w związku z artykułem 6 § 18 pkt a (II) tego Porozumienia, prawo opodatkowania obywateli Niemieckiej Republiki Fe-

deralnej o tyle, o ile prawo to nie zostało uchylone przez umowy dotyczące podwójnego opodatkowania;

Irak	dnia 23 listopada	1960 r.,
Nowa Zelandia	dnia 22 czerwca	1961 r.,
Indie	dnia 10 marca	1961 r.,
Szwecja	dnia 8 września	1961 r.,
Wielka Brytania	dnia 19 września	1961 r.,

z zastrzeżeniem, którego treść ma obecnie następujące brzmienie:

„1. Rząd Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii nie zobowiązuje się do przyznania jakiegokolwiek osobie, która jest obywatelem Zjednoczonego Królestwa i kolonii, albo przy stosowaniu Porozumienia do Południowej Rodezji — jakiegokolwiek osobie, która jest obywatelem Zjednoczonego Królestwa i kolonii lub obywatelem Południowej Rodezji — jakichkolwiek przywilejów i immunitetów przewidzianych w:

§ 18 pkt a (III), (V) i (VI),

§ 18 pkt b — w takim zakresie, w jakim postanowienia tego przepisu wymagają przyznania przywilejów i immunitetów, o których mowa w § 23 pkt a i f,

§ 20 lub § 23 pkt a i f;

2. Rząd Zjednoczonego Królestwa przyznając przywileje i immunitety, przysługujące zastępcom Dyrektora Generalnego zgodnie z § 20, nie zobowiązuje się do przyznania na podstawie tego przepisu jakichkolwiek przywilejów i immunitetów innym funkcjonariuszom działającym w imieniu Dyrektora Generalnego Agencji w czasie jego nieobecności."

Norwegia dnia 10 października 1961 r.,
Korea dnia 17 stycznia 1962 r.

z zastrzeżeniem, że osoby z personelu rekrutowanego na miejscu, które zgodnie z postanowieniami Porozumienia uważane są za funkcjonariuszy Agencji, nie będą korzystały z przywilejów i immunitetów wymienionych w § 18 pkt II, III, IV, V i VI oraz w § 19;

Dania dnia 14 marca 1962 r.

z zastrzeżeniem, że niezależnie od postanowień § 20 i § 32 Porozumienia Rząd Duński zastrzega sobie prawo stosowania duńskiego ustawodawstwa dotyczącego opłat celnych i podatków akcyzowych w odniesieniu do obywateli duńskich, a także innych osób, o ile prowadzą one prywatne przedsiębiorstwo w Danii;

Syjam dnia 15 maja 1962 r.

z zastrzeżeniem, że funkcjonariusze Agencji będący obywatelami Syjamu, którym przysługują przywileje i immunitety zgodnie z niniejszym Porozumieniem, nie będą wyłączeni od obowiązków dotyczących narodowej służby publicznej;

Filipiny dnia 17 grudnia 1962 r.,

Zjednoczona Republika Arabska dnia 12 lutego 1963 r.,

Pakistan dnia 16 kwietnia 1963 r.

z zastrzeżeniem, którego treść ma obecnie następujące brzmienie:

„Uprawnienia i przywileje przyznane przez niniejsze Porozumienie funkcjonariuszom Agencji, inne niż te, które również wynikają z postanowień artykułu XV Statutu, takie jak immunitet jurysdykcyjny w odniesieniu do ich wypowiedzi ustnych i pisemnych oraz wszelkich czynności dokonywanych przez nich w charakterze urzędowym, nie powinny być przyznane obywatelom Pakistanu zatrudnionym jako personel Agencji w Pakistanie.”;

Japonia dnia 18 kwietnia 1963 r.,

Holandia dnia 29 sierpnia 1963 r.

z oświadczeniem, że dla celów stosowania niniejszego Porozumienia określenie „kraj” użyte w artykule III § 6 pkt b i § 8 pkt b oraz w artykule VI § 18 pkt a (VI) będzie rozumiane jako „każdy z poszczególnych krajów Królestwa (tj. Holandia, Surinam i Antyle Holenderskie)”. Jednakże określenie „kraj” użyte w artykule VIII § 27 będzie rozumiane jako „Królestwo Holandii”;

Jugostawia dnia 14 października 1963 r.,

Argentyna dnia 15 października 1963 r.,

Ghana dnia 16 grudnia 1963 r.,

Belgia dnia 26 października 1965 r.

z zastrzeżeniem, że Rząd Królestwa Belgii wyłącza od stosowania postanowienia zawarte w ostatnim zdaniu artykułu VI § 20 niniejszego Porozumienia;

Brazylia dnia 13 czerwca 1966 r.,

Kanada dnia 15 czerwca 1966 r.

z zastrzeżeniem, że zwolnienie od wszelkich podatków i opłat celnych przewidzianych przez jakiegokolwiek prze-

pisy w Kanadzie nie będzie dotyczyć obywateli kanadyjskich przebywających albo mających swe miejsce zamieszkania w Kanadzie;

Ukraińska Socjalistyczna Republika Radziecka dnia 5 października 1966 r.

z zastrzeżeniem, że Ukraińska Socjalistyczna Republika Radziecka nie uważa się za związaną postanowieniami § 26 i § 34 Porozumienia, zgodnie z którymi istnieje obowiązek wnoszenia do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości wszystkich sporów wynikających z interpretacji lub stosowania Porozumienia. W sprawie jurysdykcji Trybunału w odniesieniu do takich sporów Ukraińska Socjalistyczna Republika Radziecka podtrzymuje swoje dotychczasowe stanowisko, że zgoda wszystkich stron w sporze musi być uzyskana w każdym poszczególnym wypadku przed wniesieniem sporu do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości; zastrzeżenie niniejsze ma zastosowanie również do postanowienia § 34, zgodnie z którym opinia doradcza Trybunału przyjmowana jest jako ostateczne rozstrzygnięcie sporu;

Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich dnia 1 lipca 1966 r.

z zastrzeżeniem, że Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich nie uważa się za związany postanowieniami § 26 i § 34 Porozumienia, zgodnie z którymi istnieje obowiązek poddawania sporów jurysdykcji Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości. W sprawie kierowania do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości sporów dotyczących interpretacji lub stosowania Porozumienia Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich podtrzymuje swoje dotychczasowe stanowisko, że zgoda wszystkich stron w sporze musi być uzyskana w każdym poszczególnym wypadku przed wniesieniem sporu do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości. Zastrzeżenie niniejsze ma zastosowanie również do postanowienia § 34, zgodnie z którym opinia doradcza Trybunału przyjmowana jest jako ostateczne rozstrzygnięcie sporu;

Białoruska Socjalistyczna Republika Radziecka dnia 2 grudnia 1966 r.

z zastrzeżeniem, że Białoruska Socjalistyczna Republika Radziecka nie uważa się za związaną postanowieniami § 26 i § 34 Porozumienia, zgodnie z którymi istnieje obowiązek poddawania sporów jurysdykcji Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości. W sprawie kierowania do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości sporów dotyczących interpretacji lub stosowania Porozumienia Białoruska Socjalistyczna Republika Radziecka podtrzymuje swoje dotychczasowe stanowisko, że zgoda wszystkich stron w sporze musi być uzyskana w każdym poszczególnym wypadku przed wniesieniem sporu do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości. Zastrzeżenie niniejsze ma zastosowanie również do postanowienia § 34, zgodnie z którym opinia doradcza Trybunału przyjmowana jest jako ostateczne rozstrzygnięcie sporu;

Tunezja dnia 28 grudnia 1967 r.,

Czechosłowacja dnia 7 lutego 1968 r.

z zastrzeżeniem, że Czechosłowacka Republika Socjalistyczna nie uważa się za związaną postanowieniami § 26 i § 34 Porozumienia, które ustanawiają obowiązkową jurysdykcję Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości dla sporów wynikających z interpretacji lub stosowania Porozumienia. W sprawie jurysdykcji Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości w odniesieniu do takich sporów Czechosłowacka Republika Socja-

listyczna stoi na stanowisku, że ażeby wnieść spór do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości konieczna jest w każdym poszczególnym wypadku zgoda wszystkich stron w sporze. Zastrzeżenie niniejsze dotyczy również § 34, zgodnie z którym strony przyjmują opinię doradcą Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości jako ostateczne rozstrzygnięcie sporu;

Węgry dnia 14 lipca 1967 r.

z zastrzeżeniem, że Węgierska Republika Ludowa przyjmuje § 26 i § 34 Porozumienia z zastrzeżeniem, że spory dotyczące interpretacji i stosowania Porozumienia będą wnoszone do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości tylko za zgodą wszystkich stron w sporze. Węgierska Republika Ludowa zgłasza zastrzeżenie także do § 34, zgodnie z którym opinia doradca Trybunału w pewnych sprawach stanowi ostateczne rozstrzygnięcie sporu;

Jamajka dnia 5 września 1967 r.,

Boliwia dnia 10 kwietnia 1968 r.,

Bułgaria dnia 17 czerwca 1968 r.

z zastrzeżeniem, że Ludowa Republika Bułgarii nie uważa się za związaną postanowieniami § 26 i § 34 Porozumienia. Ludowa Republika Bułgarii uważa, że spór dotyczący interpretacji i stosowania Porozumienia może być wniesiony do Międzynarodowego Trybunału Spra-

wiedliwości tylko wtedy, gdy strony sporu w każdym poszczególnym wypadku wyraziły na to zgodę. Zastrzeżenie niniejsze ma zastosowanie również do postanowienia § 34, który stanowi, że opinia doradca Trybunału przyjmowana jest jako ostateczne rozstrzygnięcie sporu;

Ekwador dnia 16 kwietnia 1969 r.

z oświadczeniem, że Ministerstwo Spraw Zagranicznych Republiki Ekwadoru w imieniu Departamentu Wykonawczego i w wykonaniu jego uprawnień niniejszym oświadcza, że Republika Ekwadoru uważa, w związku z artykułem VIII § 27 pkt b Porozumienia o przywilejach i immunitetach Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej, że Minister Spraw Zagranicznych będzie miał całkowitą swobodę decyzji, po porozumieniu się z Dyrektorem Generalnym Agencji i niezależnie od jego opinii, w sprawie udzielenia lub wycofania zgody, o której mowa w tym postanowieniu;

Niger dnia 17 czerwca 1969 r.,

Szwajcaria dnia 16 września 1969 r.

z zastrzeżeniem, że w wypadku określonym w artykule VI § 19 zdanie drugie Szwajcaria zastrzega sobie prawo odmowy żadanego przez Agencję odroczenia powołania do narodowej służby publicznej, jakkolwiek żądanie takie będzie przychylnie rozpatrzone przez odpowiednie władze federalne.

Minister Spraw Zagranicznych: w z. J. Winiewicz